

นิทาน เวตาล เรื่องที่ 10

ต้นเรื่อง

พระวิกรรมาทิตย์ได้รับปากก์บอยค์ชื่อ ศานติคีล ว่าจะไปนำเวลาบนต้นอโศกให้แก่บอยค์เพื่อใช้ในพิธีบูชาแห่งทุรคา แต่เมื่อแม้ว่า ห้ามครอบคลุมเวลาเด็ดขาด หากผลตอบแทนจะบินกลับไปที่เดิม เวลาจึงพยายามยิ่งให้ kobayam ยอมโดยการเล่านิทานอุทาหรณ์ต่าง ๆ และให้พระวิกรรมาทิตย์ตักสินเรื่องราวนิทาน เหล่านั้น พระวิกรรมาทิตย์ก็ไม่ได้ที่จะตรัสวิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานเสมอ ผลก็คือเวลาได้ถอยกลับไปอยู่ที่ต้นอโศก ทำให้พระวิกรรมาทิตย์ต้องกลับไปจับเวลาใหม่ทุกครั้ง เป็นเห็นี้อยู่ถึง 9 ครั้ง

เรื่องย่อ

เวลาเริ่มเล่านิทาน
ให้หัววิกรรมาทิตย์

ข้าจะเล่านิทาน
ให้ฟัง...

กรุงธรรมปุระ มีพระราชนามว่า ท้าวมหาพล
มีเมเหลี่ยงดงาม และพระอิດิพระองค์หนึ่ง

ท้าวมหาพล
มเหสี
พระอิດิ

ต่อมมา

ทหารก่อ กบฏ

โจร ปล้นชิงทรัพย์

หนีเข้า
ไปในป่า

โจนจำ ตาย

หนี ออกนอกเมือง

เข้าป่าไป
ล่าสัตว์

ใหญ่

เล็ก

เจอ รอยเท้า ผู้หญิง

ตกลงกันว่าหากตามพบรจะแต่งงาน
ตาม ขนาด ของรอยเท้า

เมื่อตามพบรเจ้าของรอยเท้า
จึงแต่งงาน ตามที่ตกลงกันไว้

ท้าวจันทรเสนและ
พระอิດิจะนับญาติกับลูกของ
พระราชบุตรและเมเหลี่ยง
อย่างไร

? ถาม

ยัง

ไม่สนใจ
ไม่ตอบ

ข้อคิด

ความอดทนและความพยายาม,
การใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหา

คุณค่าด้านเนื้อหา

วัฒนธรรมและค่านิยมของคนอินเดียโบราณ
ชาวยิมไศค์ก็จะมีภารายได้หลายคน

คุณค่าด้านเนื้อหา

การใช้อุปมา “มีเมเหลี่ยงแม่มีพระราชนิดาจำเริญวัยใหญ่
ก็ยังเป็นสาวดงามถ้าจะเปรียบกับพระราชบุตร
ก็คล้ายพี่กับน้องยิ่งกว่าแม่กับลูก”

“ใหญ่ที่พระราชภาพในป่ามักจะงามกว่าหญิงที่หาได้ในกรุง
เหมือนดอกไม้ป่าที่งามกว่าดอกไม้ในสวน”

ผู้แต่ง

พระราวงค์เรอ
กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์
(น.ม.ส.)

จุดประสงค์
ในการแต่ง

เป็นการแปลนิทานมาจากฉบับ
ของเบอร์ตัน ซึ่งเป็นเรื่องราวดี
ที่แทรกสุภาษิตและคติธรรม
อีกทั้งได้ศึกษาสำนวนภาษา
ของ น.ม.ส.

ลักษณะ
ในการแต่ง

ร้อยแก้ว
(บางเรื่องมีภาคพย์
กลอน และฉันท์แทรก)

พระวิกรรมาทิตย์
กุมพระสถิตมั่นไม่ตรัสรดับ
และนำตัวเวลา
ให้แก่บอยค์ ได้สำเร็จ